

Wat. Een. Tour!

Een shovel probeert de weg richting Tignes water- en hagelvrij te maken. Tevergeefs. © AP

Nog twee ritten te gaan. Een voor echt met aan het eind dertig kilometer klimmen naar een lelijk Frans ski-dorp (zijn er andere?) en een showcase rond en in Parijs met één opdracht: recht blijven. Er staat een Colombiaan in het geel. Is nog al gebeurd, maar niet met slechts één bergrit met aankomst boven voor de boeg.

Wat. Een. Beeld!

Geraint Thomas die aan de auto van Tourbaas Christian Prudhomme gaat hangen. Egan Bernal die eerst niet wil luisteren en dan toch stopt met trappen. Julian Alaphilippe die halfweg de afdaling in de auto stapt. Onbegrip in de rennershoofden, maar:

Wat. Een. Verstandige. Beslissing!

Natuurlijk: neutraliseren die rit. Vervolgens: hoe leg je als koersdirectie uit dat het beneden sneeuwt, midden in een afdaling met 90-100 per uur aan renners die soms niet meer goed weten van welke parochie ze zijn en daarnet door een halve zon de hoogste col in de Tour hebben gerond? Boven niks, beneden sneeuw? Enfin, hagel, zo dik dat het sneeuw lijkt en de weg in een modder- en ijsstroom heeft herschapen.

Wat. Een. Mooie. Tour!

Hoezo anticlimax? Alles hebben we gehad. Drama als we erom vroegen, Belgen die ritten wonnen, Fransen die de Tour gingen winnen, Britten die van een Colombiaan op hun doos gingen/gaan krijgen. Weinig valpartijen, weinig uitvallers door ongelukken, gelukkig geen doden. Precies om dat te vermijden is de rit van gisteren ingekort.

Bij het begin van de negentiende rit hadden de Fransen nog hoop. Twee Fransen met zicht op het podium, *quel luxe!* Julian Alaphilippe - in Belgische dienst - was als gele trui, aldus *L'Equipe* gisteren, *touché, mais pas coulé*. Gerrekt, maar niet gezonken: zeeslagje als metafoor, niet wetend dat water over de te rijden rit zou beslissen.

Het was een kwestie van tijd, kilometers, percentages. Na één derde rit zank het eerste Franse slagschip, Thibaut Pinot. Het is geen pech wat hem is overkomen, maar een combinatie - noem het gerust een combine - van genetica en psychologie. Die man heeft een lange geschiedenis van ultieme mislukkingen, te veel om van pech te spreken.

Pinot is top getraind, top begeleid, kortom

top als hij gezond is. Met de nadruk op als, want hij blijft zelden gezond in een grote ronde. Er was van alles te lezen over de blesure van Pinot. Op de televisie spraken ze zelfs van een spierscheur. Wat het ook is, tenzij hij Ibiza-gewijs van het balkon in het zwembad is willen springen en daarbij verkeerd is geland, duidelijk een ingebakken oud zeer. Dat moet etappe na etappe erger zijn geworden en na de lange stukken berg op de Izoard en de Galibier donderdag onoverkomelijk zijn geworden. Met de oneindige Iseran in het vooruitzicht boden de ibuprofen of andere (niet-verboden) ontstekingsremmers geen soelaas meer.

Renner na renner reed hem voorbij, inclusief ploegmaats die geen aanstalten maakten om hem bij te staan. Pinots zwanenzang deed denken aan Cyrille Guimard en diens aftocht

in 1972. Guimard was een puncher die Eddy Merckx het vuur aan de schenen legde, ook in de bergen, en lang in het geel reed. Tot het vuur in de schenen van Guimard sloeg, de weg naar zijn kniepees vond en het was einde verhaal. Talent is ook: kan je bewegingsgestel de prestaties aan die je fysiologie wil leveren?

Vervolgens zonk Alaphilippe. Bij Deceuninck-Quick-Step moeten ze niet zeuren dat hij zijn afdaling van de Iseran niet heeft kunnen rijden. Na die afdaling kwam er nog een beklimming. De Iseran is 12,9 kilometer aan 7,5 procent en gaat flink boven de 2.000 meter, maar laat u niet wijsmaken dat dit een magische grens is waar zuurstof schaars is. Ten eerste is er overal evenveel

zuurstof maar is de luchtdruk lager op hoogte, waardoor op 2.000 meter 4 tot 5 procent minder zuurstof in de longen komt. Voor alle duidelijkheid: er staat bij 1.999,5 meter niet een duiveltje dat een zuurstofkraan dichtdraait. Echt niet, dit even terzijde.

Alaphilippe was zijn gekwijt boven op de Iseran, won in de eerste kilometers van de afdaling maar heel traag seconden terug op Bernal en zou in de klim naar Tignes (de zogeheten loper, maar toch 7,4 kilometer aan 7 procent naar 2.113 meter) wellicht nog eens twee minuten aan zijn broek hebben gekregen. Alaphilippe heeft nu nog een beetje zicht op het podium, met de originele etappe tot in Tignes stond hij misschien niet eens meer in de top vijf. De fysiologische wetten van de Tour zijn gerespecteerd en het gezeur over Alaphilippe en zijn Belgische medische begeleiding kan hiermee ophouden.

Bij Deceuninck moeten ze niet zeuren. Met de originele etappe tot in Tignes stond Alaphilippe misschien niet eens meer in de top vijf